

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทรศัพท์ 0-2649-5005 ภายใน 5666
โทรศัพท์/โทรสาร 0-2258-0311

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ข่าวสด ฉบับประจำวันอังคารที่ 24 เดือนกรกฎาคม พ.ศ.2550 หน้า 1 ต่อ 11

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

นักวิชาการเด็ก "ไม่ห่วง" แอ็บแบ๊ว"

แต่ชื่อเล่นเป็นฝรั่ง น่ากังวลมากกว่า

นักวิชาการด้านเด็ก "อมรรวิชช์ นาครทรรพ" "ไม่ห่วง" "แอ็บแบ๊ว" ทำภาษาไทยวิบัติ ซึ่เป็นเพียงกระพี้ ไม่นานก็จะหายไปเอง ภาษา มีชีวิตย่อมเปลี่ยนแปลง พร้อมเปิดผลวิจัยพบปัญหาอื่นน่าห่วงมากกว่า เด็กมีปัญหาคิดประโยคสละสลวย ด้อยวิชาเรียงความ ด้านอิทธิกรบตี "มศว" ระบุวัยรุ่นชอบสร้างคำใหม่ นิยมนำคำมาผสมกัน พอโตขึ้นจะเลิกแอ็บแบ๊วไปเอง ขณะที่อาจารย์ ภาษาไทย อักษรศาสตร์ มองเป็นเรื่องดี แสดงว่าเด็กคิดสร้างสรรค์ สร้างนวัตกรรมคำศัพท์ใหม่ด้วยซ้ำ แต่ต้องใช้ให้ถูก กาลเทศะ รวมทั้งต้องอธิบายให้เด็กเข้าใจถึง "ราก" และความหมายของคำ ส่วนรองอธิบดีสุขภาพจิต ก็มองเป็นสิ่งสร้างสรรค์ ถ้าวัยรุ่นไม่คิดอะไรแผลงๆ ถือว่าไม่ปกติ

เมื่อวันที่ 23 ก.ค. ดร.อมรรวิชช์ นาครทรรพ ผอ.สถาบันรามจิตติ ในฐานะที่ปรึกษากรม.ศึกษาธิการ เป็นนักวิชาการด้านเด็ก ให้ สัมภาษณ์ถึงกรณีวัยรุ่นในปัจจุบันใช้ภาษาไทยแบบแอ็บแบ๊ว จนหลายฝ่ายแสดงความเป็นห่วงจะทำให้ภาษาไทยวิบัติว่า เห็น ว่าไม่ควรไปให้ความสนใจกับกระแสคำนิยมแอ็บแบ๊วมากนัก เพราะคำนี้ไม่ใช่คำถาวรที่จะใช้ตลอดไป คาดว่าอีกไม่นาน คำนิยมแอ็บแบ๊วจะค่อยๆ หายไปเอง เพราะภาษามีชีวิต ย่อมมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ก่อนหน้านี้นี้ในปี 2548 สถาบัน รามจิตติ ร่วมกับกระทรวงวัฒนธรรม วิจัยสำรวจวัฒนธรรมการใช้ชีวิตของเด็กและเยาวชน เรื่องชีวิตกับความเป็นไทย มี ทักษะคิดและพฤติกรรมการใช้ภาษาไทยของกลุ่มวัยรุ่น พบว่าเด็กร้อยละ 43.9 ยอมรับว่าออกเสียงควบกล้ำไม่ชัด ร้อยละ 24.4 ท่องตัวอักษร ก-ฮ ไม่ได้ ร้อยละ 32 สะกดคำในภาษาไทยผิดเป็นประจำ ร้อยละ 42.8 มีปัญหาหนักคำ หรือภาษาที่สละสลวยไม่ ออก ร้อยละ 56.5 มีปัญหาหนักประโยคยาวๆ ร้อยละ 53.9 มีปัญหาวิชาเรียงความ อีกทั้งยังมีเด็กไทยร้อยละ 36 ชอบชื่อเล่น เป็นภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาไทย ร้อยละ 35.2 ระบุว่าชื่อร้านเท่าๆ ต้องเป็นชื่อฝรั่ง

นักวิชาการด้านเด็กชื่อดังกล่าวต่อว่า นอกจากนี้ งานวิจัยดังกล่าวยังสามารถใช้อ้างอิง เกี่ยวกับปัญหาการใช้ภาษาไทยใน ปัจจุบันของเด็กวัยรุ่น จึงควรให้ความสำคัญกับแก่นของภาษาไทย โดยเฉพาะในเรื่องการเรียนการสอน ซึ่งในปัจจุบันครูที่สอน ภาษาไทยดีๆ เด็กที่ใช้ภาษาไทยถูกต้องก็มีจำนวนมาก ตราบใดที่สอนให้วัยรุ่นยังรู้ว่าเวลาใดควรใช้ภาษาแบบใด ก็ไม่ต้อง กังวลเรื่องคำว่าแอ็บแบ๊ว เพราะส่วนตัวมองว่าคำนี้เป็นเพียงกระพี้ของภาษา ที่ไม่นานก็จะหายไป

นายวิรุณ ตั้งเจริญ อธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (มศว) ประธานมิตร กล่าวว่า เป็นห่วงว่าผู้ใหญ่อาจจะไม่ เข้าใจความหมายของแอ็บแบ๊ว หากคำนิยมนี้เป็นของวัยรุ่นในช่วงเวลาหนึ่งที่จะพูดในลักษณะแอ็บแบ๊ว เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ก็คงจะเลิกพฤติกรรมเหล่านี้ไปเอง ส่วนตัวมีความเห็นว่าคำใหม่ที่ใช้เฉพาะกลุ่มจะเกิดขึ้นเรื่อยๆ หากครู พ่อแม่ และผู้ใหญ่ไม่

ชักจูงให้เด็กฟัง พูด อ่าน เขียนให้ถูกต้อง ก็จะมีปัญหาเรื่องการใช้ภาษาไทย เพราะปัจจุบันเด็กใช้คอมพิวเตอร์มากจนเกินไป ทำให้ไม่มีโอกาสอ่านหนังสือที่เป็นรูปเล่ม เมื่อไม่ค่อยได้ฝึกเรื่องการอ่าน เด็กจะไม่ค่อยซึมซับสุนทรียภาพทางภาษา แล้วจะสร้างคำใหม่ขึ้นมาใช้ เนื่องจากเด็กวัยรุ่นมีลักษณะนิสัยที่ชอบนำคำมาผสมกัน ทำให้ผู้ใหญ่ฟังแล้วไม่เข้าใจ

ด้าน น.ส.สุวัฒนา เลี่ยมประวัติ อาจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร กล่าวว่า ในความเห็นส่วนตัวไม่ชอบให้อนุกรมภาษาไทยแบบตะพึดตะพือ ไม่ชอบให้ไปตำหนิเด็กว่า การใช้ภาษาแบบแสบแสบทำให้อาษาไทยวิบัติ เพราะจะทำให้เด็กเครียด และมองภาษาไทยว่าน่าเบื่อ คิดว่ากลุ่มเด็กคือผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์ เป็นผู้สร้างนวัตกรรมทางด้านคำศัพท์ใหม่ด้วยซ้ำ แต่สิ่งที่น่าห่วงคือ การนำไปใช้ให้ถูกกาลเทศะ ถ้าเด็กนำภาษาแสบแสบไปใช้ทุกกาลเทศะ ก็ไม่ใช่เรื่องที่ถูกต้อง ดังนั้น ทุกหน่วยงานควรรณรงค์ให้เด็กเข้าใจความหมายจากของคำศัพท์ ที่นำมาใช้เป็นภาษาแสบแสบ เช่น ภาษาแสบแสบ พูดว่า ชิเมะ ต้องอธิบายให้เด็กเข้าใจว่า จากของคำมาจาก ไช้ไหม เป็นต้น เมื่อเด็กเข้าใจจากศัพท์ของภาษาไทยแล้ว เด็กจะนำไปใช้สื่อสารในรูปแบบไหนก็ไม่น่าห่วง

ส่วนนายนิศ คักดีคุณธรรม นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาบริหารธุรกิจ วิชาเอกคอมพิวเตอร์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ศูนย์สุพรรณบุรี กล่าวว่า เป็นคนหนึ่งที่พูดภาษาแบบแสบแสบบ่อยมาก แต่จะพูดเฉพาะในกลุ่มเพื่อนด้วยกันไม่เคยนำไปพูดกับผู้ใหญ่ จึงไม่เห็นด้วยที่ผู้ใหญ่มองว่าภาษาแบบแสบแสบ หรือภาษาที่วัยรุ่นใช้ ทำให้อาษาไทยวิบัติ เนื่องจากภาษาที่เด็กใช้พูดนั้น ล้วนเป็นภาษาที่ใช้สื่อสารกันในกลุ่ม ไม่ใช่ยึดเป็นภาษาหลัก ส่วนจะรณรงค์ให้เด็กเยาวชนพูดภาษาถิ่นกันมากขึ้น เพื่อให้เด็กได้เรียนรู้ วัฒนธรรม ประเพณีท้องถิ่นเก่าแก่ นั้น คิดว่าคงทำให้เด็กได้รู้วัฒนธรรมมากขึ้น แต่ไม่สามารถแก้ภาษาไทยแบบแสบแสบได้ และเห็นว่าควรรณรงค์ให้เด็กพูดภาษาถิ่นมากขึ้น เริ่มตั้งแต่พ่อแม่ โรงเรียน เพื่อสร้างจิตสำนึกให้เด็กให้เด็กรู้สึกภาษาถิ่นไม่ใช่ภาษาที่เขย

ขณะที่ น.พ.วัชระ เพ็งจันทร์ รองอธิบดีกรมสุขภาพจิต กล่าวถึงพฤติกรรมแสบแสบที่กำลังระบาดในหมู่วัยรุ่นว่า ถือเป็นเรื่องปกติ ไม่ใช่เรื่องปัญหาสุขภาพจิตแต่อย่างใด เพราะโดยปกติแล้ววัยรุ่นเป็นวัยของการแสวงหาและพยายามสร้างเอกลักษณ์ที่เป็นอัตลักษณ์ของตนเอง ให้แตกต่างจากวัยรุ่นในยุคก่อนหน้านี้ เป็นการทำสิ่งใหม่ๆ ให้เกิดขึ้น เป็นลักษณะเดียวกับในช่วงที่เราเคยเป็นวัยรุ่น ที่มักชอบกระทำพฤติกรรมที่ออกนอกกระเปาะอยู่เสมอ เป็นความแตกต่างแนวความคิด แต่เมื่อเปลี่ยนวัยเป็นผู้ใหญ่ ก็จะมีพฤติกรรมที่ปรับเปลี่ยนไป ดังนั้น ต้องดูว่าวัยรุ่นพยายามสื่อสารอะไรกับผู้ใหญ่ในสังคม ต้องดูเหตุผลและพิจารณาอย่างรอบด้าน ว่าแสบแสบจะมีผลเป็นบวกหรือลบ การที่วัยรุ่นมีพฤติกรรมคิดอะไรแปลกๆ ทำอะไรที่แตกต่างจากปกติทั่วไปเป็นเรื่องปกติ แต่หากวัยรุ่น ซึ่งเป็นช่วงสร้างสรรค์ ไม่คิดอะไรแผลงๆ เลย กลับถือเป็นเรื่องที่ไม่ปกติมากกว่า

วันเดียวกัน ที่หอสมุดแห่งชาติเฉลิมพระเกียรติ จ.สุพรรณบุรี กระทรวงวัฒนธรรมจัดเสวนาเรื่องภาษาถิ่น ภาษาไทยภาคกลาง โดยนายเนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ และกวีซีไรต์ กล่าวว่า คนภาคกลางพูดและออกเสียงภาษาถิ่นเป็นเอกลักษณ์เฉพาะ ได้แก่ เพชรบุรี ราชบุรี กาญจนบุรี โดยเฉพาะ จ.สุพรรณบุรี ถือเป็นเมืองหลวงของเสียงเหนือ ที่อนุรักษ์ภาษาท้องถิ่นเอาไว้ได้อย่างเหนียวแน่น แต่ปัจจุบันนี้เด็กและเยาวชน หรือแม้แต่คนพื้นบ้านเองก็ไม่กล้าพูดเสียงเหนือ เพราะคนกรุงเทพฯ จะมองว่าเป็นการพูดที่ตลก จึงทำให้คนท้องถิ่นเกิดความอับอายไม่กล้าจะพูดเหนือ แต่ปัญหานี้ไม่รุนแรงเท่ากับผู้รู้ภาษาถิ่นไม่ได้เก็บรวบรวมคำศัพท์ภาษาถิ่นเอาไว้ จะส่งผลให้เด็กรุ่นใหม่ไม่สามารถศึกษา และเข้าใจความหมายท้องถิ่นที่ถูกต้องได้

ศิลปินแห่งชาติกล่าวต่อว่า ไม่คิดว่าจะต้องรณรงค์ให้คนไทยพูดเหนือ แต่ควรหาวิธีที่ทำให้คนไทยเข้าใจความหมายของภาษาถิ่น เพราะการพูดภาษาถิ่น ไม่ควรให้ความสำคัญกับสำเนียง แต่ควรให้ความสำคัญกับการเข้าใจในความหมายที่ตรงกัน เช่น

คำว่าไอ้หมา หมายถึง เ็นดูความน่ารักของคน แต่หากพูดภาษาภาคกลาง อาจทำให้มีความหมายเปลี่ยนแปลงไปว่า เป็นการดูถูกเหยียดหยาม เนื่องจากสังคมและวัฒนธรรมแตกต่างกัน ถ้าคนเข้าใจความหมายที่ต่างกัันแล้ว ก็จะเกิดการเหยียดหยามภาษาถิ่นของท้องถิ่นอื่นๆ

นายอุดม พรประเสริฐ นักวิชาการด้านภาษาไทย ภาษาถิ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต กล่าวว่า ปัจจุบันเด็กและเยาวชนอับอายที่จะพูดภาษาถิ่น เนื่องจากได้รับอิทธิพลภาษากรุงเทพฯ จากสื่อทางอินเทอร์เน็ตและโทรทัศน์ เป็นต้น จึงทำให้เห็นว่าภาษาถิ่นไม่จำเป็นที่จะต้องพูดก็ได้ เพราะมีภาษากรุงเทพฯ หรือภาษากลางใช้กันอยู่แล้ว โดยเฉพาะในจ.สุพรรณบุรี คำบางคำหายไปจากวิถีชีวิต เช่น คำว่า ไอ้หมา อีหมา ซึ่งแปลว่า ผู้ชาย ผู้หญิง เป็นคำผู้ใหญ่ใช้เรียกเด็กด้วยความเอ็นดู แต่ทุกวันนี้ไม่มีใครใช้คำนี้ เพราะคนกรุงเทพฯ มองว่าเป็นคำไม่สุภาพ เป็นคำด่า และมองเป็นเรื่องตลกที่จะมีคนเรียกอย่างนั้น จึงทำให้เด็กรุ่นใหม่ไม่อยากให้พ่อแม่เรียกตนเองแบบนั้น